

DZIEN

16 stron

20
GR.**BYDGOSKI**

ILUSTROWANY

ORAZ WYDAWNICTWA: **DZIEŃ POMORZA — DZIEŃ GRUDZIĄDZKI ILUSTROWANY — GAZETA GDAŃSKA — DZIEŃ KOCIEWSKI
GŁOS NIESZAWSKI (DZIEŃ CIECHOCIŃSKI) — GAZETA MORSKA ILUSTROWANA — DZIEŃ TCZEWSKI
ILUSTROWANY — DZIEŃ CHEŁMIŃSKI — GAZETA MOGILEŃSKA**

Redakcja i Administracja: Bydgoszcz, ul. Marszałka Focha 12. Telefon: 22-18. Konto czekowe P. K. O. 206.868

**Toruń gorącym sercem
powitał swych baloniarzy****Kpt. Janusz i por. Brenk — bożyszczami tłumów
Entuzjazm młodzieży — Żywiłowa owacja przed „Dworem Artusa“**

Toruń, naogół wstrzemięźliwy w manifestowaniu swych uczuć, wczoraj poprostu szalał z radości. Wielotysięczne tłumy wybiegły na powitanie dzielnych toruńskich baloniarzy kpt. Janusza i por. Brenka, okazując entuzjazm w stopniu u nas nigdy niemal nie spotykającym. Radość i uwielbienie manifestowali starzy i młodzi, a zwłaszcza młodzi, których serca są szczególnie wrażliwe na czyny bohaterskie.

Gród Kopernika zgotował swym rycerzom przestworzy istic królewskie przyjęcie. Takiego zgromadzenia tłumów, jakie wczoraj widzieliśmy, dawno w Toruniu nie było. Szczególnie podkreślić należy, że w powitaniu wzięły udział wszystkie sfery społeczeństwa. Serca torunian grały zgodnym rytmem przez te kilka chwil uniesienia.

NA DWORCU

Przed przybyciem pociągu zgromadzili się na peronie przedstawiciele władz wojskowych i cywilnych, wśród których zauważamy dowódcę O. K. VIII. p. gen. Thommée, komendanta garnizonu p. gen. Maksymowicz-Raczyńskiego i komendanta Centrum Wysz. Art. gen. Milera, wicewojewodę pomorskiego p. Szczepańskiego, p. starostę Bruniewskiego, dyrektora kolei inż. Dobrzyckiego, reprezentanta L. O. P. P. inż. Zagórskiego, wiceprezesa Aeroklubu Pomorskiego inż. Getler-Girtlera, naczelnego redaktora naszych wydawnictw p. mgr. Schaba. Poza tym zjawiają się oficerowie 1. baonu balonowego i członkowie Aeroklubu oraz liczne rzesze publiczności.

Widzimy również rodziny baloniarzy z sędziwą matką por. Brenka na czele.

Punktualnie o godz. 18.50 pociąg pospieszny wjeżdża na peron. Za chwilę w drzwiach wagonu ukazują się sylwetki obu bohaterów. Orkiestra gra „Pierwszą Brygadę“, a publiczność wznosi okrzyki na cześć rycerzy przestworzy.

Kpt. Janusz i por. Brenk po żołniersku meldują dowódcy O. K. gen. Thommée swój powrót, po czym następuje wzruszający moment przywitania się z rodziną i z kołem najbliższych znajomych. Panie wręczają dzielnym oficerom piękne bukiety kwiatów.

Wśród entuzjastycznych okrzyków publiczności obaj lotnicy ruszają otwartym samochodem do miasta.

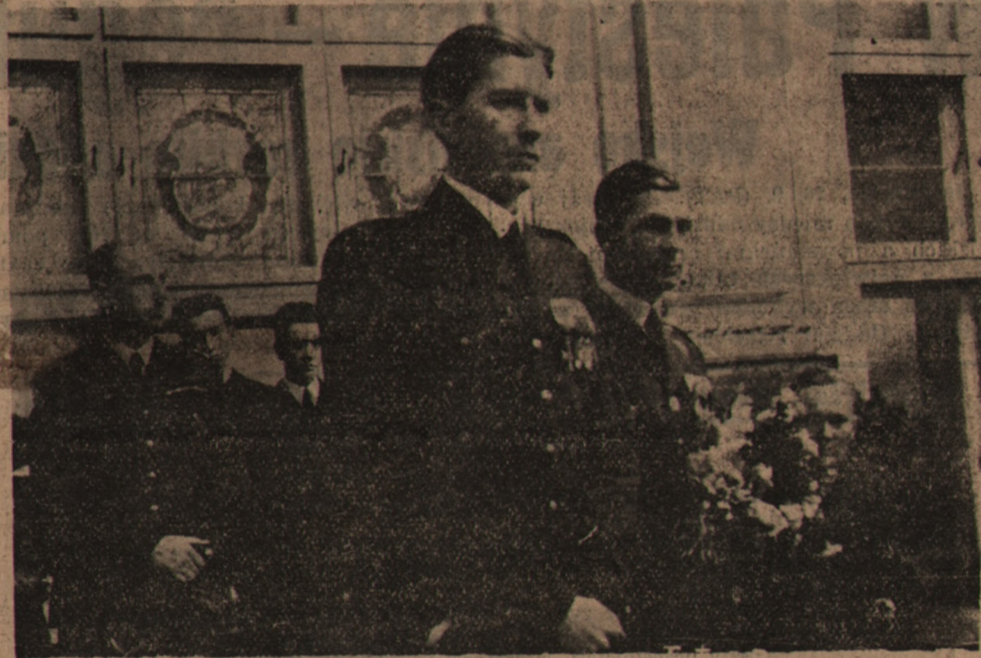
NA RYNKU STAROMIEJSKIM

W międzyczasie na Starym Rynku zebrały się nieprzebrane tłumy. Samochód z aeronautami wjeżdża w szpaler utworzony przez młodzież szkolną. Rozentuzjazmowane masy obsypują samochód kwiatami i krzyczą w radosnym uniesieniu. Zwłaszcza młodzież szaleje z radości, wieszając się u auta, wiozącego oba jej bożyszczka.

Po owacji na Rynku Staromiejskim,

baloniarze udają się do wielkiej sali „Dworu Artusa“, gdzie zebrała się liczna publiczność na akademię powitalną.

Akademię zaszczylił swoją obecnością również p. wojewoda pomorski Raczkiewicz.

Kpt. Janusz i por. Brenk na estradzie w sali „Dworu Artusa“ wysłuchują przemówień powitalnych

Przed wejściem na salę chór „Lutnia“ odśpiewuje pieśń: „Niech żyją nam“, poczem w imieniu szkoły wydziałowej witają bohaterów uczennica Bukowiecka i Reszkowska, wręczając przy tem wiązanki kwiatów.

Widok na salę w czasie akademii powitalnej

AKADEMIA POWITALNA

Kpt. Janusz i por. Brenk zajmują miejsca na pięknie udekorowanej zieleni i kwiatami estradzie w otoczeniu przedstawicieli władz wojskowych i cywilnych.

Jako pierwszy wygłasza przemówienie powitalne prezydent miasta p. Raszeja; oto treść tego przemówienia:

Panie Kapitanie! Panie Poruczniku! Imieniem miasta, imieniem całego społeczeństwa toruńskiego witam Panów jaknajserdeczniej w naszym przastarym kochanym Toruniu. Toruń dzieląc radość i entuzjazm całej Polski wita Was, swych drożych mieszkańców, swych dzielnych ze-

Nie każde dzieckochętnie pije mleko, ale wszystkie
przepadają za**JASNA MLECZNA
WEDLA**

6452

która łączy w sobie doskonale odżywcze
własności mleka, cukru i kakao.

toruniakom danym było przysporzyć chwały lotnictwu polskiemu i udowodnić jeszcze raz światu, że polscy piloci balonowi umieją walczyć do ostatnich możliwości, że pod względem odwagi i brawury nie mają równych w świecie. Wielkim swym poświęceniem wstawiliście imię Ojczyzny przynosząc zarazem chlubę stolicy Pomorza. W dowód naszych gorących uczuć, jakie żywi całe bez wyjątku społeczeństwo toruńskie oraz dla upamiętnienia radosnej chwili Waszego triumfalnego powrotu pozwalam sobie imieniem miasta prosić Was bohaterskich żeglarzy o przyjęcie tego skromnego upominku. Kapitan Janusz i Porucznik Brenk niech żyją!!!

Po swem przemówieniu p. prezydent Raszeja wręcza kpt. Januszowi i por. Brenkowi dzieło jubileuszowe o Toruniu i medale 700-lecia miasta.

Następnie przemawiają wiceprezes Aeroklubu Pomorskiego inż. Getler-Girtler, reprezentant L. O. P. P. inż. Zagórski, poczem naczelnym redaktorem naszych wydawnictw p. mgr. Schab wita bohaterów temi słowy:

Panie Kapitanie, Panie Poruczniku!

W imieniu redakcji wydawnictw „Dnia Pomorza“, łącząc się z tem powszechnym uznaniem, jakiego wody niezależnie od władz, składa Panom całe społeczeństwo.

Wasz Panowie żołnierski trud, dzięki orle brawurze i wyjątkowemu poświęceniu, wzruszył do głębi rozważniejszych i starszych, wywołał szczery entuzjazm młodzieży a u wszystkich równe uczucie dumy narodowej.

Długie dni niepewności złączyły w trosce o Wasz los całe bez różnicy społeczeństwo, wasz szczęśliwy i zwycięski powrót jednoczy nas w radości.

A wszystko co pobudza dumę narodową i przyczynia się do zjednoczenia Polaków, stanowi dobrą służbę narodową.

Za tę ofiarnie wypełnioną służbę dla Polski składam Panom cześć i jeszcze raz wnoszę radosny okrzyk: Kpt. Janusz i por. Brenk niech żyją!

W dalszym ciągu przewija się przez estradę szereg delegacji działwy i młodzieży szkolnej, witając słowami, pełnymi uwielbienia, dzielnych baloniarzy i wręczając kwiaty.

Na wymienienie zasługuje delegacja Klubu Balonowego przy gimnazjum im. Kopernika, w imieniu którego przemówił p. Zdzisław Witebski, uczeń gimnazjum.

Na końcu kilka żołnierskich słów wypowiedział p. gen. Thommée.

NA BALKONIE

Wzruszeniu tyłu objawami serdeczności baloniarze wychodzą na balkon. W tej chwili cierpliwie czekający na Rynku tłum, sięgający 10.000 osób, wzbucha entuzjastycznymi okrzykami.

Kpt. Janusz i por. Brenk przemawiając do tłumy, dziękują serdecznie za wspaniałe przyjęcie, kreśląc w krótkich słowach swoje przemyślenia.

Na zakończenie zgromadzona ludność Torunia wznosi potężny okrzyk na cześć bohaterów przestworzy.

Toruń godnie uczcił bohaterstwo i wspaniałe wyczyny swoich baloniarzy.

PIWA PODGÓRSKIE dlatego taką wielką sławę mają bo pierwszorzędną jakością inne przewyższają!

Sprawy gdańskie na posiedzeniu Rady Ligi Narodów

Genewa, 25. 9. (PAT.) Dziś po południu odbyło się poufne posiedzenie Rady Ligi Narodów.

Na posiedzeniu uchwalono szereg postanowień proceduralnych, dotyczących wyborów na miejsca opróżnione w Trybunale Haskim. Rada zdecydowała również, że w razie, gdyby pewne państwo, nie będące członkiem Ligi a należące do Trybunału Haskiego, wyraziło gotowość udziału w wyborach członków Trybunału, wówczas państwo to (np. Niemcy, Brazylia lub Japonia), będzie dopuszczone do głosowania w łonie zgromadzenia Ligi Narodów.

Między innymi zabrał też głos p. minister Beck, który poparł konkluzję raportu i oświadczył, że kompromisowe załatwienie zawarte w raporcie, nie przesądza w niczym rozwiązania zasadniczego, jakie dotyczyć będzie udziału w głosowaniu do Trybunału Haskiego tych państw, które są członkami Trybunału, a nie należą do Ligi.

Następnie na posiedzeniu publicznym Rada Ligi przyjęła kilka raportów, z których jeden, przedstawiony przez delegata W. Brytanii min. Edena, dotyczył sprawy gdańskiej. Chodziło mianowicie o likwidację incydentu z niemieckim krążownikiem „Leipzig”. Referent podziękował rządowi polskiemu za spełnienie misji, powierzonych mu w tej materii przez Radę, wyraził się z uznaniem o działalności komisarzy Ligi w Gdańsku p. Lestera oraz oświadczył, że komitet trzech dla spraw gdańskich będzie musiał

wkrótce się zebrać, aby zająć się innymi, wewnętrznymi sprawami gdańskimi, poruszonymi w ostatnim piśmie komisarza.

W dyskusji zabrał głos komisarz Ligi Narodów w Gdańsku p. Lester, który dał wyraz wdzięczności za zaufanie, jakim darzą go członkowie Rady.

Następnie przemawiał przedstawiciel Senatu, dyrektor wydziału zagranicznego Wolnego Miasta p. Boettcher, który podziękował

Rządowi polskiemu za jego akcję, po czym odpowiadając referentowi, oświadczył, że będzie mu bardzo trudno zająć stanowisko wobec innych spraw gdańskich podczas obecnej sesji, ponieważ nie jest mu dotychczas znana treść ostatniego raportu Wysokiego Komisarza.

Na tym dyskusja została wyczerpana i przewodniczący oznajmił, że Rada przyjęła raport p. Edena.

Żadne naśladownictwo nie zastąpią znanych od wielu lat

MAGGI^{ego} kostek bulionowych

W Palestynie – regularne bitwy

Wojsko angielskie rozbiło oddziały arabskie

Jerozolim, 26. 9. (PAT.) Wczoraj wieczorem doszło między oddziałem wojsk brytyjskich a powstańcami arabskimi do jednej z największych bitew, jakie zanotowano od czasu wybuchu rozruchów w Palestynie. Oddział strzelców szkockich za-

atakował większą koncentrację powstańców koło miejscowości Jenin. Na pomoc wojskom wzywano samoloty, które zaatakowały tyły głównego oddziału powstańców. Bitwa trwała kilka godzin i Arabowie ponieśli ciężkie straty. Ogółem A-

rabowie stracili przeszło 50 zabitych i rannych. W czasie bitwy jeden samolot brytyjski ładował przymusowo, przyczem pilot został ranny. Po stronie wojska zabity został jeden żołnierz. Oddział arabski został rozproszony.

Druga większa utarczka wywiązała się pod Hebronem w związku z napadem na kupców arabskich. Oddział wojska urządził pościg za bandytami arabskimi, którzy napadli na kupca i natrafił przy tym na oddział w składzie 50 powstańców arabskich. W czasie strzelaniny trzech Arabów zostało zabitych, a kilkunastu rannych. Po stronie wojska został ranny jeden oficer i jeden żołnierz.

W pobliżu Nablus doszło do utarczki pomiędzy patrolami wojskowym a Arabami. Dwóch Arabów zostało zabitych.

W starym mieście w Jerozolimie ranny został jeden żyd, którego napadło 5 Arabów. Ponadto zanotowano szereg wypadków zrzucań bomb m. i. na obóz wojskowy w Kalkille.

P. Premier polecił ukrócić paskarskie apetyty niektórych cegielni

Warszawa, 25. 9. (PAT.) Polska Agencja Telegraficzna dowiaduje się, że w związku ze stwierdzeniem nieuzasadnionej zwyczajnej ceny przewozu kołowego cegły na miejsce budowy pan Premier polecił przeprowadzić w ostrym tempie dochodzenie oraz zastosować najostrzejsze środki w celu ukroczenia paskarskich apetytów niektórych cegielni.

Pomoc dla bezrobotnych w ziemi

(ch) Warszawa, 26. 9. (tel. wł.) Wczoraj Rada Ministrów powzięła uchwałę w sprawie zorganizowania pomocy dla bezrobotnych w ziemi. Zorganizowane będą komitety, ogólnopolski i regionalne, które przeprowadzą zbiórki.

Delegacja Centrum Wyszkolenia Kawalerii

zaprosiła gen. Smigłego-Rydzę do Grudziądza

(ch) Warszawa, 26. 9. (tel. wł.) Generalny Inspektor Sił Zbrojnych gen. Rydz-Śmigły przyjął dziś delegację Centrum Wyszkolenia Kawalerii, która wręczyła p. Generalowi odznakę honorową C. W. Kaw. i zaprosiła Go na święto Centrum, mające się odbyć w dniu 15 października r. b., jako w dniu 15-lecia istnienia C. W. Kaw. w Grudziądzu.

Rewizje i aresztowania w krasnostawskim

(ch) Lublin, 26. 9. (tel. wł.) W związku z zajściami w dniu 13 bm. na terenie powiatu krasnostawskiego, przeprowadzono szereg rewizyj i dokonano licznych aresztowań.

Adres gen. Zagórskiego w Paryżu kłamliwą plotką

(ch) Warszawa, 26. 9. (tel. wł.) W niektórych piśmie dzisiejszych ukazała się wiadomość, o gen. Zagórskim, donosząca, że mieszka on w Paryżu, przy ul. St. Gothard 27. Naturalnie wiadomość ta jest kłamliwa.

Polskie Biuro Podróży „ORBIS” Gdynia

Skwer Kościuszki 18, tel. 15-77, 17-35.

organizuje następujące imprezy krajowe:

Tanie przejazdy indywidualne: do Równego na Targi Wołyńskie od 13—27 września — do Wilna — do końca września.
Niebywałe okazje spędzenia 8 dni w Zakopanem. Wyjazdy indywidualne pod hasłem „Złota jesień w Tatrach” i 33% zniżka do Zakopanego, powrót bezpłatny, w czasie do 30 października.
Wyjazdy indywidualne do Zaleszczyk pod hasłem „Winobranie” w Zaleszczykach od 15—27 września i 33% zniżka do Zaleszczyk, powrót bezpłatny.
Koszty uczestnictwa, informacje i zapisy w „Orbisie”.

Córka Curie-Skłodowskiej ustąpiła z rządu francuskiego

Stara się o katedrę fizyki w Sorbonie

Paryż, 25. 9. (PAT.) Wystąpienie z rządu p. Ireny Joliot - Curie, która piastowała stanowisko podsekretarza stanu dla spraw badań naukowych, nie ma zabarwienia politycznego. P. Joliot, która bawi obecnie w Z. S. R. R., złożyła już przed wyjazdem prośbę o dymisję, ponieważ zamierza ubiegać się o katedrę fizyki na uniwersytecie

paryskim i uważa, że nie może tego czynić, piastując jednocześnie stanowisko w rządzie. Dzisiejsze posiedzenie Rady Ministrów zaakceptowało dymisję, mianując jednocześnie na miejsce p. Joliot znakomitego profesora fizyki, laureata Nobla, prof. Jena Perrina, który jest od kilku lat prezesem towarzystwa badań naukowych.

Znów sprzeczne wiadomości o walkach w Hiszpanii

I powstańcy i rządcy donoszą o swych zwycięstwach

Madryt, 26. 9. (PAT.) Oficjalnie komunikują, że wojska rządowe pod dowództwem płk. Navarro wczoraj po południu osiągnęły prawie Talawerę. Powstańcy byli zmuszeni opuścić na tym odcinku swe pozycje z powodu zalania wielkich obszarów równiny Tago. Po otworzeniu przez wojska rządowe szlaku w Albergha. 4 miliony metrów sześciennych wody spłynęło na równinę Tago.

Bilbao, 26. 9. (PAT.) Korespondent Havasa podaje, że sytuacja w Bilbao nie ulega zmianie. Ludność — jak się zdaje — niezbyt przejmując się pogrozkami gen. Mola co do podjęcia ataku na to miasto już od piątku rano, Santander jest obecnie dobrze zaopatrzony. Anarchiści panują jakoby nad całą prowincją. Władze zaprzeczają, jakoby w porcie Santander założono miny. Kolumna rządowa zaatakowała powstańców i zdobyła góry Jorindo i Mororo,

zadając powstańcom poważne straty.

Talavera, 26. 9. (PAT.) Wojska narodowe, które wczoraj o świcie wznowiły marsz na Toledo, w południe zaczęły umacniać się na swych pozycjach w przewidywanym dalszych operacji. Dowództwo wojsk powstańczych przewiduje, że Toledo upadnie w najbliższej przyszłości.

Sewilla, 26. 9. (PAT.) Na froncie północnym wojska gen. Mola posuwają się nadal w kierunku na Bilbao. Zajęły one wioski Durango i Valmaseda. Na froncie Sierra wojska powstańcze kontrolują już wszystkie zbiorniki w Loyosa. zaopatrując Madryt w wodę.

Alcazar jeszcze się broni?

Samoloty powstańcze zaopatrywały wczoraj broniących się jeszcze powstańców w Alcazarze w żywność i amunicję.

Beck — Delbos Konferencja w Genewie

Genewa, 25. 9. (PAT.) P. min. Józef Beck przyjął dziś francuskiego ministra spraw zagranicznych Delbosa, z którym odbył przeszło godzinną rozmowę.

Genewa, 25. 9. (PAT.) Stały delegat Polski przy Lidze Narodów min. Komarnicki z małżonką wydał wczoraj obiad, w którym wzięli m. in. udział p. min. Beck, sekretarz gen. Ligi Narodów p. Avenol oraz członkowie delegacji francuskiej: senator Berenger, wiceminister Vionnot, b. min. Mistler, dep. Grumbach, prof. Basdevant z małżonką, p. Ganem i Spitzmueller. Z członków delegacji polskiej obecni byli m. in. dyrektor Gwiazdowski i naczelnik Kulski.

Alfons XIII w Gibraltarze

B. król hiszpański na hiszpańskiej ziemi

Londyn, 25. 9. (PAT.) Reuter donosi z Gibraltaru, że dziś wieczorem przybył tam z Włoch b. król hiszpański Alfons XIII.

Haile Selassie wrócił do Londynu

Londyn, 26. 9. (PAT.) Haile Selassie powrócił dziś do Londynu z Genewy.

Co się stało z samolotem „Boadicea”?

Londyn, 25. 9. (PAT.) Wielki samolot pasażerski „Boadicea”, należący do linii lotniczej „Imperial Airways” wystartował o godz. 12,30 z lotniska w Croydon do Paryża, dokąd dotychczas nie przybył. Samolot wiozł tylko pocztę. Załoga jego składała się z lotnika i radiotelegrafisty. Ostatnią depeszę radiową wysłano z samolotu o godz. 13. Zawiadawiała ona o przelocie nad kanałem La Manche.

Wybory do Rady Miejsk. w Poznaniu

(ch) Poznań, 26. 9. (tel. wł.) Dziś doręczono Zarządowi Miejskiemu w Poznaniu zarządzenie P. Wojewody Poznańskiego, rozpisujące wybory do Rady Miejskiej m. Poznania. Datę wyborów ustalono na dzień 20 grudnia. Miasto podzielone na 9 okręgów i 43 obwodów. wybiera 64 radnych.

Armia i szkoła

Wzmoczenie naszej siły obronnej jest dziś wielkim nakazem dziejowym, od którego nie wolno nam uchylić się pod groźbą utraty Niepodległości. Hasła silnej armii, stojącej na straży granic Rzplitej, muszą być podporządkowane wszystkie dziedziny pracy zbiorowej lub indywidualnej.

Nie zapominajmy jednak, że żołnierz na froncie będzie uzbrojony nie tylko w karabin; najsilniejszą bronią żołnierza jest jego hart moralny i patriotyzm. Musimy posiadać wojsko świetnie wyekwipowane pod względem technicznym, lecz u podstaw potęgi tego wojska będzie zawsze żołnierz obywatel.

Wspaniała epopeja Legionów, najlepiej świadczy, co może uczynić stosunkowo nieliczna siła zbrojna, niedostatecznie wyekwipowana, lecz pełna wielkiego patriotyzmu, wiary w ideę, głębokiej świadomości celu, w imię którego składa się w ofierze swe życie. Legiony zdobywały potrzebny im ekwipunek na nieprzyjaciela, swoją organizację rozbudowały w ogniu zwycięskich walk, natomiast już od dnia wymarszu na pole bitew posiadały swe uzbrojenie moralne; każdy legionista wiedział o co walczy, ku jakiemu ostatecznemu ideałowi prowadził go Wódz.

Żołnierzem posiadającym pełną świadomość obywatelską, nie może być analfabeta. Analfabeta nie wie, co to jest Polska. O Polsce, jej życiu, jej dawnej chwale, jej dzisiejszej sile, jej potrzebach mówi dziecku szkoła. Ona kształtuje umysł i charakter dorastającego chłopca, prowadząc go po przez społeczne życie szkolne ku całkowitemu wyrobieniu obywatelskiemu.

Tylko szkoła może dać armii rekruta-obywatela.

Wyszkolenie wojskowe obejmuje dziś tak wielki zakres pracy, że wszelkie odciążenie armii od innego rodzaju działalności przyczynia się wydatnie do podniesienia poziomu fachowego wojskowego wykształcenia żołnierza.

W dzisiejszym wyszkoleniu wojskowym coraz większą rolę odgrywa techniczne przygotowanie żołnierza. Przygotowania tego nie można dać analfabecie. Wojsko ma prawo żądać od kraju, aby otrzymywało rekruta, posiadającego istotne elementarne wykształcenie i minimum świadomości obywatelskiej. Przyszły żołnierz Polski musi przedtem przejść przez szkołę, która przygotowuje go do jaknajlepszemu służby Ojczyźnie.

Bez wysoko zorganizowanej szkoły powszechnej (bo tylko taka może dać niezbędne elementy wychowania obywatelskiego oraz wykształcenia ogólnego), obejmującej wszystkie dzieci wsi i miast, nie możemy dostarczyć armii rekruta-obywatela, nie możemy wytworzyć w młodym pokoleniu nieodzownej dla siły obronnej kraju postawy moralnej na którą składa się nie tylko instynktowne przywiązanie do własnej ziemi, lecz i świadoma miłość tego olbrzymiego dorobku wieków, jakim jest Polska, oraz zrozumienie wszytkiego, czego od obywatela żąda własne, silne Państwo.

Przy układaniu najbliższego budżetu państwowego musimy pamiętać, że siła obronna kraju wymaga odpowiednich do potrzeb wydatków przede wszystkim na dwa resorty: wojsko i oświatę.

Dozbroić Polskę na morzu!

Wielki przemysł i zbrojenia Niemiec

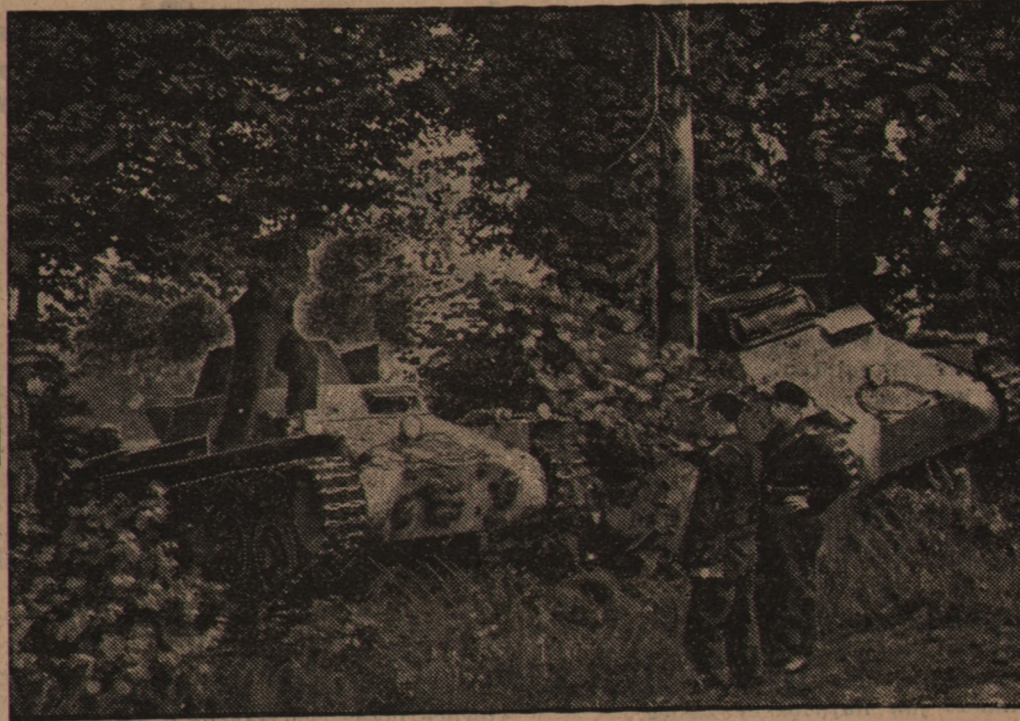
Poważne nieporozumienie

PAMIĘTNY KRACH

Kiedy przed miesiącem, w pamiętny czwartek, na giełdzie berlińskiej nastąpił krach papierów wartościowych, nie bardzo rozumieliśmy, co się stało. Przecież giełda w dzisiejszych warunkach, nawet w państwach demokratycznych, nie jest już bezstronnym barometrem życia gospodarczego, gdyż państwo posiada przemożny wpływ na tę instytucję i niejedno wprost dyktuje. Tylko laicy przykładają jakąś wagę do znaczenia giełdy. Ale wszyscy są zainteresowani w utrzymaniu tej iluzji oraz kursów giełdowych. Krach to jednak dowód, że coś jest w nieporządku, że właściciele różnych obligacji nie mają do nich zaufania, że wietrzy się jakieś zmiany na gorsze.

że jest to jedyny sposób zatrudnienia bezrobotnych. Wiara w udział Niemiec w koniunkturze międzynarodowej nie sprawdziła się i mimo, iż eksport niemiecki poprawił się, państwo nie posiada środków na dalsze prowadzenie zbrojeń, utrzymywanie aparatu partyjnego i t. p. Min. Schacht zapowiedział wysokie obciążenie dochodów spółek akcyjnych, oraz jeszcze jedną pożyczkę wewnętrzną, gdyż innej rady nie ma. Przemysłowcy zdębieli. Dr Schacht chce działać antykapitalistycznie, przytem doskonale zdaje sobie sprawę z tego absurdu. Zaprotestowali więc. Giełda dała wyraz ich zaniepokojeniu, równocześnie chcieli w ten sposób zahamować niewygodne dla siebie projekty rządowe.

Jak wiadomo, krach opanowano i

Oddziały czołgów biorące udział w manewrach niemieckich nad Menem

Biorąc właśnie to wszystko pod uwagę, stwierdzić trzeba, iż krach na giełdzie berlińskiej był niespodzianką. Podkreślamy tu fakt samego krachu, ale nie jego przyczyny. Był on równoznaczny ze złamaniem dyscypliny żołnierskiej. I z tej racji przyczyny krachu zasługują na bliższe wyjaśnienie.

ABSURD D-RA SCHACHTA

Dwa dni przed owym pamiętnym dniem dr. Schacht zaprosił do siebie najwybitniejszych przedstawicieli niemieckiego przemysłu i oświadczył im, że muszą dać mu do dyspozycji nowe środki finansowe. Zadłużenie państwa wzrosło do 20 miliardów RM, jest więc równe wysokości wszystkich budżetów niemieckich. Plan zbrojeniowy musi być dalej kontynuowany, tym bardziej,

nowe podatki wprowadzono, czym oczywiście przemysłowi nie uspokojono. W kołach tych wyczuwa się teraz duże niezadowolenie. Nie można posądzać przemysłowców niemieckich, że uchylają się od ponoszenia ciężarów na państwo. W ów czwartek jednak nastąpiło złamanie się ich nastawienia do Trzeciej Rzeszy, a może jeszcze nie złamanie, ale w każdym razie nastąpił silny wstrząs.

ROBOTNICY I PARLAMENT

Najistotniejszą cechą systemu kapitalistycznego jest problem płac. Z tym łączy się zagadnienie rentowności. W r. 1928 przemysł i finanse niemieckie zostały ostatecznie zrażone do ustroju demokratycznego i partyj burżuazyjnych. Wówczas to przemysł niemiecki

Zbliża się nowy kwartał!

Przez ostatnie dni można jeszcze odnowić przedpłatę na IV. kwartał względ. miesiąc październik.

Zamówienia przyjmują urzędy oraz wszystkie agencje pocztowe.

Bezrobotni nauczyciele instruktorami Hufców Pracy

Możliwość zatrudnienia 500 nauczycieli

Komendant Główny organizowanych przez Min. Spraw Wojskowych Hufców Pracy, płk. Kunc przyjął przedstawiciela Komisji Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego dla spraw bezrobotnych absolwentów zakładów kształcenia nauczycieli: p. Wł. Chybińskiego. W toku rozmowy p. płk. Kunc podkreślił, że w pełni docenia rolę i wartość nauczycielstwa i dlatego kadry instruktorskie Hufców Pracy składać

się będą przede wszystkim z bezrobotnych nauczycieli, którzy odbyli służbę wojskową.

Istnieją możliwości ewentualnego zatrudnienia 500 osób po uprzednim ich przeszkoleniu. Pierwszy Kurs Kadry Instr. Hufców Pracy, obliczony na 100 osób, uruchomiony będzie już 5 października. Bezrobotni nauczyciele zakwalifikowani na ten kurs otrzymają imienne zawiadomienia bezpośrednio z Komendy Hufców Pracy.

Oto te kostki,

to obecnie udoskonalony gatunek Francka, prawdziwej przyprawy do kawy. - Nazwa tejże

Karo Franck
przyprawa do kawy w kostkach!

przegrał swoją wielką batalię o płac. Partie parlamentarne musiały poprzeć żądania robotników. W wyniku długotrwałych i ciągłych strajków nastąpiła podwyżka płac. Ostatnia przed falą bezrobocia, która niebawem nawiedziła Niemcy.

Leaderzy przemysłu doszli wówczas do przekonania, że partie parlamentarne nie mogą im zapewnić rentowności przedsiębiorstw, że ulegają naciskowi mas. Widzieli swoją przyszłość w czarnych barwach. Jeszcze jedna podwyżka płac, a nie opłaci się już trzymać tych „bud”. Trzeba więc znaleźć taki program polityczny, takie stronnictwo, które mogłoby wystąpić z tym do walki, które nie uznawałoby zasady płac, jako regulatora stosunków między kapitałem a pracą. Wówczas to już w umysłach odpowiedzialnych kierowników przemysłu i finansów niemieckich dojrzał plan zainteresowania się partią narodowo-socjalistyczną. Wiemy, że plan ten został zrealizowany i w 1933 r. partia ta objęła władzę w Rzeszy.

Mimo pracy domowej
delikatne rączki!

GIGANTYCZNY PLAN ZBROJEŃ

Trzecia Rzesza przeprowadziła w szalonym niemal tempie gigantyczny plan dozbrojenia. Przemysł otrzymał olbrzymie zamówienia. Nie chciał sprzedawać na eksport, gdyż ceny wewnętrzne były znacznie lepsze. Teraz państwo potrzebuje nowych środków. Zwróciło się więc do tych, którzy dzięki sztucznej koniunkturze mieli przez kilka lat duże zyski. Ale tu nastąpiło krótkie spięcie. Kapitalista rozumie, że musi płacić podatki, ale wie też, że w obecnym ustroju nie można jego dochodów okładać specjalnym haraczem. W zasadzie jest mu obojętne, czy rentowność jego zakładu spada z racji wysokich płac, czy nadzwyczajnych obciążen na rzecz państwa.

Min. Schacht zapewnił swoich bliskich, że jest to posunięcie przejściowe, że jedynie dzięki tym nowym zarządzeniom można zapewnić pracę bezrobotnym, a więc utrzymać rząd. Przemysłowcy jednak nie podzielają wywodów swojego męża zaufania. W r. 1928 zgłosili akces do narodowego-socjalizmu, a co zrodzi obecna ich fronda? Jest to problem bardzo ważny i stąd znaczenie słynnego już krachu giełdy berlińskiej jest większe, aniżeli się to niejednemu wydaje.

Zast.

Litwinizacja nazwisk

Jak wiadomo istnieje na Litwie projekt ustawy o przymusowej litwinizacji nazwisk. Ustawa ta nie weszła w życie i obecnie projekt ten zastąpiony został nowym projektem, który przewiduje wprawdzie dobrowolną zmianę nazwisk, ale do ustawy ma być dołączony specjalny spis nazwisk o brzmieniu litewskim. Spisy takie mają być rozsyłane do wszystkich urzędów i do ciał samorządowych, aby wiadomo było jak winny brzmieć nazwiska obywateli litewskich. Jest to, jak widzimy, mięcz obosieczny. Z jednej strony ma to być dobrowolna zmiana

nazwisk, z drugiej strony przewiduje się od razu urzędowe brzmienie nazwiska. Warto przytem dodać, że istnieje ponadto w Litwie ustawa o drukach, według której każde nazwisko drukowane być musi w pisowni litewskiej. Według tej bezsensownej ustawy, mającej wykazać, że Litwa zamieszkała jest tylko przez Litwinów, nietylko Jakubowski musi się pisać jako Jakubauskas, a Zaun, jako Zaunius, ale Monsieur Dupont jest Dupontusem, a Herr Mueller Mullerusem.

U NAS
ZAWSZE WESOŁO
PRZY STEREOFONICZNYM ODBIORNIKU
PHILIPS
SUPPER 456
i tak łatwo go nabyć na spłaty miesięczne po
ZŁ. 28.40

GRIMM i KAMIENSKI

I. Oddział w Gdyni
Starowiejska 47, tel. 26-48.

W morzu łez i bratniej krwi

Sensacyjny reportaż naszego specjalnego korespondenta z nad granicy francusko-hispańskiej
Nienotowana w dziejach ludzkości zbrodnia na ciele ojczyzny
Straszliwe obrazy mordów, pożogi i bestialskiego znęcania się nad własnymi braćmi

II.

PIERWSZE WYWIADY

Stosownie do zamierzonych projektów, wysiadłem na godzinę jazdy przed granicą ścisłej mówiąc w Bajonnie, skąd wspólnie z panem de Percy (i korzystając z jego łaska-

Pan de Percy podobnie jak i ja, jest zdecydowanym przeciwnikiem rządu Madryckiego.

Ze źródeł wiadomych jedynie memu towarzyszy, dowiadujemy się, że silna grupa cudem ocalałych powstańców i sympatyków ruchu prawicowego znajduje się aż w

camy na południowy wschód przez Sompost na Bagneres.

Przecinamy jakąś rzekę, której nazwy nie mogłem się dopytać.

Wieczorem stanęliśmy u wrót miasta. Zaledwie zdążyliśmy się umyć i zjeść coś „na stojąco” udaliśmy się na rue des Colons gdzie mieli się znajdować rzekomo cudem wyrwani od śmierci uciekinierzy, w zainstalowanych specjalnie dla nich barakach.

Nigdy nie przypuszczałem, że znajomość języka hiszpańskiego mogłaby mi się kiedykolwiek przydać.

Tym razem błogosławiłem to „umysłowe zdarzenie” w moim życiu.

Mogłem nareszcie bezpośrednio zetknąć się z ludźmi-widmami, naoczniymi świadkami okrucieństw jakich nie widziała historia ludzkości.

Okolo ósmej wieczorem dotarliśmy do miejsca przeznaczenia.

Było to coś w rodzaju drewnianych koszar, w których mieszkali ci... co uszli z życiem.

Pan de Percy miał bardzo poważne trudności by nakłonić kogokolwiek do mówienia.

Wszyscy tu obawiają się szpiegów i prowokatorów. Trzeba było więc nielada argumentów i podstępów by zmusić do mówienia pewnego pastucha ocalałego z rzezi pod Guadarrama.

Nie było innej rady, musieliśmy namówić go na małą kolację z winem, odurzyć go trochę alkoholem i ciągnąć powoli za język, aby się wreszcie rozgadał i przekonał o naszym wrogim do rządu madryckiego stosunku.

— Było nas sześciu — mówił uciekinier — Wszystkich ujęła czerwona milicja. Zakuto

Alcazar w gruzach

wości) mieliśmy odbyć podróż wzdłuż granicy autem.

Pan de Percy mieszkał na ulicy Jeanne d'Arc. Tam też zatrzymałem się na jedną dobę. Gospodarz mój zaopatrzył się zaraz w mapy na których począł kreślić czerwonym ołówkiem obecną linię frontów w Hiszpanii. Okazało się że jest ich aż siedem. Są to:

Front północno-wschodni — Saragossa, dalej front południowy, Toledo, Madrycki front zachodni, północny front madrycki, północny-zachód czyli Owiedo i wreszcie front Irun-San Sebastian.

Kto nie zna dokładnie mapy półwyspu pirenejskiego, mógłby daremnie szukać linii działań wojennych. Nawet zorientowani dziennikarze muszą posługiwać się co chwila spilkami i czerwonymi nitkami, lub prosto ołówkiem tak jak my, by dokładnie zdać sobie sprawę z pozycji wojsk bądź powstańczych, bądź rządowych.

II. CHARAKTERYSTYKA FRONTU PÓŁNOCNEGO

Zanim przystąpimy do wywiadów z uciekinierami, chciałem pokrótce z terenu przesłać p. t. Czytelnikom charakterystykę szlaków bojowych obu stron.

Na froncie północnym walczą wojska gen. Mola. Po przeciwniej stronie milicja i Baskowie. Ostatnio wojska powstańcze odniosły tu duże sukcesy, po zdobyciu Irunu i San Sebastianu razem z fortami, gdzie w ręce wojsk powstańczych wpadło dużo dział, oraz sprzętu wojskowego — lecz bardzo mało amunicji.

Rządowcy rozporządzają tu siłami około 40.000 ludzi.

Już wczesnym rankiem nazajutrz pędzimy w stronę granicy. Pełno tu uciekinierów, oczywiście „ludowców” którzy po kapitulacji Irunu, masowo przechodzą na stronę francuską.

Nie o nich nam jednak chodzi.

Tarbes, leżącym na linii Tuluza-Bajonna.

Po krótkiej naradzie „wojennej” postanowiliśmy zawrócić.

Cudownie pięknymi, górzystymi drogami niedającymi się opisać żadnym piórem, skrę

TRUSTOŚĆ CERY USUWA PŁYN CYTRYNOWY ANTIBA

Dwa ciekawe wynalazki muzyczne

Organy świetlne Welte'go - Nie będzie już nut pisanych ręcznie - „Światło gra”

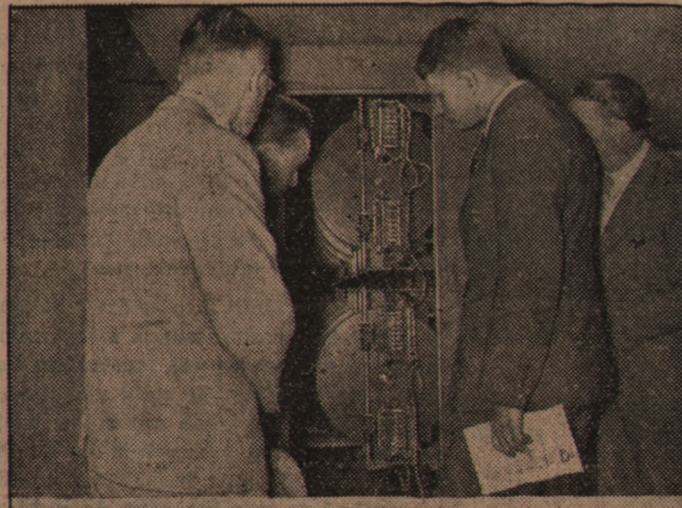
Nie mamy tu na myśli gry światła! w znaczeniu malarskim; chodzi o istotne przetwarzanie światła na dźwięk za pomocą komórki fotoelektrycznej.

„organów świetlnych” zbudowanych w sali Filharmonii Berlińskiej przez fryburskiego organmistrza Edwina Welta.

Organy te nie mają piszczałek ani mie-

w postaci widma, różnego dla każdej wysokości tonu, jego barwy i siły.

Każdy ton można niejako „sfotografować” a następnie przez projekcję na świa-

1. Obracające się płyty szklane zawierające „fotografie” tonów.

2. Manaty i pedały organów w niczym nie różnią się od organów zwykłych

Na zasadzie tej oparty jest film dźwiękowy, z czego niestety większość bywalców kinowych zupełnie nie zdaje sobie sprawy. Na niej opiera się też konstrukcja nowych

chów, wytwarzanie tonów odbywa się na drodze mechaniczno-fotoelektrycznej. Wiemy, że głos śpiewaka, czy instrumentu utrwalałny jest na taśmie filmu dźwiękowego

toczącą komórkę fotoelektryczną wiernie zreprodukować.

Dla reprodukcji każdego zatem tonu na

(Ciąg dalszy na str. 6-cj.)

Świat kobiecy

Sztuka upiększania twarzy

Wszyscy się już wreszcie pogodzili i przyzwyczaili, że uroda kobieca musi być stale korygowana i nikt niema dziś za złe kobiecie, że operuje trzema cudownymi środkami pudrem, pomadką i różem poprawia matkę naturę, przemalowując swą twarz czasem z szarej i niepozornej na obraz pełen żywych barw i ciekawych podkreśleń. Pewien warunek jest jednak wymagany — „malowanie” musi być naprawdę artystyczne i robione z całym zrozumieniem właściwego piękna.

Zasadniczym warunkiem pięknego malowania jest jednakowe traktowanie wszystkich części twarzy, a zatem malowanie policzków powinno być również precyzyjne jak i karminowanie warg; czoło musi być nacierane tym samym kremem co i twarz, o pudrowaniu szyi nie wolno zapominać w ogólnym planie upiększającym.

Oczy należy malować, biorąc pod uwagę ich kolor i kolor włosów. Tak więc dla blondynek do rzęs i brwi należy się tylko sepia i to w jasnym odcieniu, dla brunetek też zalecana jest sepia, tylko bardzo ciemna. Najodpowiedniejszą dla blondynek jest szminka jasno - niebieska, dla brunetek zaś ciemno - niebieska lub migdałowa, zależnie od zabarwienia skóry; śniada cera nie znosi niebieskiego przyciemnienia ponieważ dla pani o jasnych oczach blade - niebieski tusz również jest niewskazany.

Policzki różujemy zależnie od koloru włosów: blade - różowe dla blondynek, ciemniejsze dla brunetek, zwłaszcza o wielkich oczach, których jaskrawa uroda wymaga silniejszego podkreślenia.

Nakładanie różu i pudru na twarz wymaga wielkiej subtelności i zważstwa.

I tak, chcąc nadać okrągłej twarzy ładny owal, nakładamy róż bliżej nosa od góry do dołu podłużnym pasem, prze-

ciwnie — różując chudą twarz robimy bliżej skroni, w formie rozplaszczonych plam, które wybitnie przyczyniają się do rozszerzenia twarzy.

To samo da się powiedzieć o pudrowaniu nosa. Szeroki nos powinien być wogóle mniej pudrowany niż wąski, zwłaszcza zaś po bokach, rozjaśniając bowiem grzbiet nosa, tym samym jakbyśmy przyciemniały boki, a więc zwiększamy go.

Następnie jeszcze jeden sekret; dotyczy on kuszącej wilgotności ust, która przyciąga wzrok. Zwilżenie ust językiem jest nieładne i niepraktyczne — należy więc przed wyjściem posmarować natarte kredką usta odrobiną wazeliny. Zabieg ten nie tylko uwydatnia wypukłość warg, lecz jednocześnie chroni je od spierzchnięcia, co w jesiennej i zimowej porze grozi każdej przebywającej na wietrznej pogodzie pani.

Dwa skromne kostiumy. Na uwagę zasługują w sukience stożkowe kieszenie

WIADOMOŚCI PRAKTYCZNE

Racjonalna pielęgnacja mebli

Codziennie czyszczenie należy ograniczyć do usunięcia prochu suchą miękką ściereczką, a rogów i ozdób za pomocą pędzelka. Lakierowane i malowane meble zmywa się z reguły na mokro, jednak zaraz trzeba wycierać suchą ściereczką. Przy gruntownym sprzątanu zachodzą różne odchylenia zależne od jakości mebli.

MEBLE DREWNIANE

Malowane meble myje się po usunięciu prochu wodą z odrobiną spirytusu, a potem wyciera się dobrze na sucho. Meble woskowane myjemy po usunięciu kurzu kawałkiem skóry albo gąbką, wysuszamy szybko, następnie nakładamy cienko wosku na meble a kiedy przyschnie, szczerujemy aż do połysku i wycieramy ściereczką wełnianą. Plamy usuwamy oliwą i solą.

Meble bajcowane smarujemy zaprawą do podłogi a kiedy wyschnie polerujemy miękką szczerką lub ściereczką wełnianą. Poplamione matowe meble dębowe wycieramy ostrożnie papierem szklistym i zapuszczamy brunoliną.

Meble lakierowane pociągamy szelakiem rozpuszczonym w spirytusie i wycieramy do połysku ściereczką lnianą.

Meble lakierowane na biało pociągamy oliwą, posypujemy krochmalem i wycieramy na sucho ściereczką lnianą. Od czasu do czasu myjemy je mydlinami.

Meble politurowane czyszcimy w ogólności jak meble woskowane. Nadawanie politury powinno się uskutecznić starannie i oszczędnie zapomocą kawałka waty owiniętego w szmatkę lnianą, którym trzemy mocno we wszystkich kierunkach, dokąd nie wyschnie. Politurowane meble, które straciły połysk, nacieramy zapomocą miękkiej wełnianej szmatki roztworem niegotowanego oleju lnianego i spirytusu lub naftą i następnie wycieramy suchą flanelą. Białe plamy, powstałe wskutek postawienia gorących przedmiotów, usuwamy mieszaniną oliwy i miszkowej soli, którą ściereczką delikatnie po-

Matka i dziecko

Jak ustrzec dzieci od nerwowości?

Chrońmy dzieci przed rozbitiem — Dziecko potrzebuje dużo snu — W odżywianiu dzieci unikajmy potraw i napojów drażniących — Strzeżmy starannie niemowlęta od wypadnięcia z kołyski lub łóżeczka

Wstrząśnięcie delikatnego mózgu dziecka, spowodowane przez upadek, może wywołać u niego konwulsję, może być przyczyną głuchoniemoty, paraliżu i różnych chorób nerwowych.

Wobec niesłychanej ważności snu dla rozwoju mózgu i prawidłowej czynności nerwów dziecka, **dbajmy by należycie się wysypiało. Sen bowiem jest dla mózgu tem, czem pokarm dla całego ciała.** Niemowlę niech śpi jaknajdłużej. Dziecko do lat 3., a nawet 4. powinno spać od 2. do 3. godzin w dzień a 12 godzin w nocy. Dzieci od lat 4. do 7. powinny sypiać od godziny 8. wiecz. do 8. rano, a nieco starsze w wieku szkolnym do godziny 7. zrana. Nie należy dziecka usypiać sztucznie, ani też stwarzać nadzwyczajnych warunków do spania: dziecko zdrowe nerwowo zaśnie zarówno w jasnym pokoju, wśród rozmów domowników, jak i w ciemności lub samotności.

Pod żadnym pozorem dzieciom, i

młodzieży nie podawajmy mocnych trunków: wódki, piwa, wina, koniaku i likierów. Jeżeli dla osób dorosłych alkohol stanowi truciznę, która paraliżuje ośrodki nerwowe, powodując zanik wyższych władz psychicznych, utratę równowagi i t. p. to tembardziej jest on jadem dla delikatnej tkanki nerwowej dziecka. Badania lekarzy wykazały, że przyczyny epilepsji dziecka, wczesnego otępienia, nadmiernej gwałtowności bardzo często szukać należy w rozpijaniu dzieci przez rodziców alkoholem. Wiadomą jest rzeczą, że dziecko poczęte w chwili upicia się którego z rodziców, może przyjść na świat jako idiota, może od urodzenia mieć konwulsję, lub dostać później choroby umysłowej. Tak silne powinowactwo chemiczne istnieje pomiędzy alkoholem a tkanką nerwową. Dlatego też, mając na uwadze zdrowie fizyczne i moralne dziecka, rodzice i wychowawcy winni strzec dziecko przed używa-

Oto ocena spożywczy

„Zupy w kostkach KNORR są po-silne, dobrze przyprawione i smakują lepiej jak zupy sporządzone domowym sposobem. Naturalny smak, bogaty wybór wielu gatunków i ich jednolita cena, tłumaczy popularność zup KNORR“.

Każda kostka zupy KNORR w brązowo-żółtym opakowaniu wydaje dwa talerze wymienitej zupy i kosztuje bez wyjątku tylko 20 groszy.

Specjalnym wzięciem cieszy się zupa rakowa. 6408

Wiadomości jesienne w modzie

Jesienna moda przynosi zasadniczą zmianę w traktowaniu sylwetki. Re-kawy, które grały dotychczas decydującą rolę dekoracyjną jak w sukniach, tak i w okryciach, — utraciły swoje znaczenie. Nie decydują już one o charakterze sylwetki i nie odznaczają się tą pomysłowością i oryginalnością, co dotychczas. Nowoczesna linia dąży do uwydatnienia profilu. Nie ciężymy więc ku liniom prostym, surowym i spadzistym. Moda jest w poszukiwaniu linii zaokrąglonych, ukośnych, wypukłych itp.

Naogół wylaniają się trzy zasadnicze typy sylwetek. Przede wszystkim tailleur o dużym — stojąco wykładanym kołnierzu aksamitnym, gładkim przodzie i rękawach. Wcięty stan, mała baskinka z przodu gładka, a z tyłu układania w sterzące fałdy — stanowi pierwszy typ sylwetki. Często kołnierz, baskinka i dół spódnicy obszyte są futrem. Na ogół biorąc w kostiumach tego typu fałdy i godety baskinek odpowiadają fałdom i godetom spódnicy, zarówno pod względem kształtu, jak i ilości. Drugi typ kostiumu jest trzycwiertciowej długości, wcięty w stanie, rękaw szeroki i sterzący u góry, a spódnica wąska i krótka. Trzeci rodzaj — to frak. Linia ramion — szeroka, rękawy — gładkie, kołnierz — męski, wcięty stan i długi zakiet, idący ku tyłowi zaokrągloną linią. Zakiet taki zapina się na dwa guziki w stanie i wygląda zupełnie jak frak. Te trzy zasadnicze typy sylwetki powtarzają się zarówno w okryciach jak i w sukniach z tą tylko różnicą, że szczególnie charakteryzujące ten czy inny typ w sukniach podkreśla często tkanina odmiennego rodzaju jak koronka, wstążka lub tiul.

Obywatel przeszkolony w LOPP, w obliczu wojny zachowa spokój!

(d. c. n.)

Jak żyją i pracują współczesne kobiety?

Kobiety różnych zawodów mówią o swej pracy...

Na ukształtowanie się stanowiska współczesnej kobiety w społeczeństwie, może w najmniejszym stopniu wpłynęło równoprawienie i umożliwienie dziewczętom pobierania nauki w wyższych zakładach. Świadczy o tym względnie niski stosunek kobiet w wyższym wykształceniu do ogółu pracownic, zarobkujących we wszystkich zakątkach świata. Główny powód szerszego opanowania „ryнку pracy” przez kobiety — to ciężkie położenie, które zmusza je do walki o byt, zamiast dawniej uprawianej jedynie twórczej pracy dla satysfakcji lub dla użytkowania tego, czy innego talentu. Pomijam tu zupełnie ofiarą pracę „kapłanek domowego ogniska”; w repertuarze tym chcą zobrazować wyłącznie życie kobiet, zarobkujących we wszystkich dziedzinach pracy, jako siły zawodowe. Ze kobiety mogą dorównać w pracy umysłowej mężczyznom, nie potrzeba udowadniać. Wystarczyłoby tylko przytoczyć chociaż parę nazwisk sławnych wynalazczyń, odkrywczyń, publicystek, pisarek i różnego rodzaju artystek.

Te jednak „gwiazdy” nauki i sztuki nie tworzą społeczności kobiet pracujących. Są one luminarzami, na których wzoruje się wiele jednostek, nietylko kobiet. Właściwą kobietą „armij” pracy zawodowej, umysłowej i fizycznej, której weteranki i rekrutki działają na naszym terenie, stanowią przede wszystkim urzędniczki, nauczycielki, dentystki, lekarki, pracownice handlowe i wolnych zawodów, rzadziej prawniczki oraz cały legion nazw i określeń dziedzin pracy fizycznej, wykonywanej przez kobiety. Tym właśnie kobietom udzielamy głosu.

URZĘDNICZKA MÓWI O WARUNKACH PRACY...

— „O życiu i pracy urzędniczek tak państwowych, jak i prywatnych nie można powiedzieć nic ogólnikowego, bo wśród nas są bardzo różne elementy! Dla niektórych skromna stała posiadłość jest szczytem marzeń o karierze życiowej, dla innych tylko niskim szczeblem na tej drodze. Polega to nietylko na środowisku z jakiego się pochodzi, ale głównie na wykształceniu i ambicji. Gros urzędniczek państwowych, to absolwentki szkół powszechnych, którym w dobie silnego zapotrzebowania żeńskich sił w urzędach, udało się uzyskać posady. Dzięki pewnemu zasobowi inteligencji, sprytu i pracowitości nabrały one dużej rutyny w pracy, a obecnie, posiadając oddawaną etaty i pokaźną nieraz liczbę lat przepracowanych, są najlepiej wyposażone między nami. Panie te nie myślą już o zamążpójściu — ich dążeniem jest osiągnięcie emerytury, by potem w ciszy własnych mieszkanków móc siedzieć z robotką w rękę i żyć spokojnie. Zdradzają one niewiele zainteresowań i potrzeb kulturalnych. Wystarczy im zobaczenie czasem jakiegoś filmu i codzienna przechadzka. Niektóre tylko — to fanatyczne turystki. Cały rok oszczędzają, by w czasie urlopu móc pojechać zwiedzić kawałek kraju. W naszym urzędzie są 3 panie, znające Polskę naprawdę wzdłuż i wszerz! Starsze urzędniczki naogół są nieprzychylnie usposobione do młodszych koleżanek. Przedewszystkiem, po przybyciu nowej siły do biura, zastanawiają się dzięki czemu wpływom udało się jej otrzymać posadę. A gdy „nowa”, niczego nie domyślając się powie, że ją popierał, przez długi czas musi wysłuchiwać zupełnie niedwuznacznych niedomówień, które ustają dopiero po bliższym poznaniu się.

Inny zupełnie typ stanowią absolwentki szkół handlowych i maturalnych. Młode urzędniczki, rzadko etatowe, a przeważnie kontraktowe tworzą zwykle dość żywą grupę, dzięki zainteresowaniom, wspólnym młodoci. Zainteresowania łączące je — to sport, teatr, lektura, kino i... taniec. Jednakże i tu istnieją przyczyny rozdzielania ich. Zasadniczy wpływ — obok intelektu i temperamentu — mają tu warunki domowe.

Przeciętna urzędniczka wyposażona jest według XI wzgl. XII grupy, a po odliczeniu różnych świadczeń socjalnych, składek członkowskich i wielu innych groszowych danin, które łączą się w złotówki — otrzymuje „na rękę” około 100 zł. Jeśli warunki domowe pozwalają jej kwotę tę zużywać wyłącznie dla siebie, może nie odmawiać

sobie przyjemności, jakie sprawia jej teatr, kino, itp. no i oczywiście eleganckie ubranie się. Taka panią jest również w sta-trzymaniu nietylko siebie, ale często i rodziny. Nie może ona wtedy pozwalać sobie odkładać sobie co miesiąc po kilkanaście złotych na beztrudne spędzenie urlopu nad morzem, czy w górach. Znacznie gorsza jest sytuacja urzędniczki, zmuszonej do bie na bądź co bądź kosztowne wydatki, jakimi są bilety do teatru, czy kina. Dlatego też często jedyną jej przyjemność stanowi lektura i w tym jedynie wypadku przyznać należy, że niedostatek ma też do-

brą stronę. Moim zdaniem, ma to decydujący wpływ na fakt, że niezamożne urzędniczki wykazują większą inteligencję, co odbija się dodatnio na ich pracy.

Jeśli chodzi o stosunek przełożonych do nas, przyznać trzeba, że bardzo zmienił się on w ciągu ostatnich lat. Rządziej zdarza się obecnie, by względy osobiste odgrywały jakąś rolę np. przy awansach, bo... awansów teraz prawie niema wcale. Oczywiście bywają wypadki, że szef darzy większą uwagą i sympatią taką panią, a nie inną, lecz to rzadko kiedy zmienia jej warunki w biurze. Zresztą ta sprawa jest bardzo pro-

blematyczna, bo zależy wyłącznie od taktu, temperamentu i wartości moralnych tak przełożonego, jak i podwładnych urzędników.

Praca w urzędach państwowych nie jest zbyt wyczerpująca, chociaż w pewnych okresach następuje znaczne nasilenie jej, do tego nawet stopnia, że chcąc uniknąć powstawania zaległości, trzeba nieraz przesiedzieć w biurze godziny popołudniowe.

Na atmosferę biurową, a tem samem i na warunki pracy decydująco wpływa szarmonizowanie się współpracowników i odpowiedni podział pracy.

Zastanawiające jest słabe zainteresowanie się urzędniczek sprawami i działalnością „Rodziny Urzędniczej”. Placą naprawdę składki członkowskie, lecz rzadko kiedy biorą udział w zebraniach i imprezach, zostawiając to żonatym i „dzieciatym” kolegom.

Gdy mowa o życiu urzędniczek, nie można pominąć sprawy małżeństwa, której akcje w ostatnich latach znacznie spadły. Nie znaczy to, by wśród nich nie było chętnych kandydatek do stanu małżeńskiego, przeciwnie, bardzo mało jest takich, którym kwestja ta jest obojętna. Jakie podłoża ma ta „baissa” — bardzo jasne: wyjść z zawodu za urzędnika państwowego na niewysokim stanowisku nie można, bo nie starczy pieniędzy, a samej ryzykuje się posadę. Za oficera też trudno — bo przeszkadzają różne przepisy i warunki, stawiane przez władze wojskowe. Jeśli uda się zawrzeć małżeństwo z urzędnikiem prywatnym, również nie zbijającym „kokosów” — trzeba trzymać sprawę w tajemnicy, bo jest tendencja redukcji mężatek. „Król-wicz z hajki” w postaci nieźle zarabiającego doktora czy inżyniera, rzadko teraz zjawia się. Pod tym względem panują niezachwycające perspektywy, tem gorsze, że wogóle niewielu jest młodzieńców, żądnych otworzenia własnego ogniska domowego.

Po otrzymaniu tak obszernego i ciekawego wywiadu, udaję się do jednego z poważnych przedsiębiorstw prywatnych, by pracującą tam urzędniczkę poprosić o parę szczegółów warunków jej pracy. I tu spotkało mnie miłe przyjęcie. Przystojna, młoda pani chętnie udzieliła mi potrzebnych informacji.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Bramy toruńskie

Kilka słów o pięknych zabytkach

Dawne mury miejskie Torunia z prastaremi bramami i basztami, to jedna z tych cech, która obok sztalizystów wież gotyckich czyni tak charakterystyczną panoramę miasta od strony Wisły.

gi pierścieni nowocześniejszych fortyfikacji, stare bramy i mury skazano na zagładę, nie zważając zupełnie na ich wartość zabytkową. Dość długo ostały się bramy wewnętrzne, łączące Stare i Nowe miasto;

Brama Mostowa
Z „Teki miast pomorskich” Brzeźkowskiego.

Niestety, to co zostało jest tylko szczątkiem murów obronnych, które pomimo klęsk, pożarów i oblężeń dotrwały w znacznej części aż do XIX stulecia i które padły ofiarą beceremonialnej rozbudowy miasta za czasów zaborczych.

Mury obronne otaczały przecież nietylko całe dzisiejsze śródmieście, ale dzieliły także wzdłuż rzeczki Mokrej miasto Stare od Nowego. Gdy dziś zachowały się zaledwie trzy bramy, dawny Toruń liczył ich aż trzynaście; w tem dwie łączące oba „miasta” bramę Kottarską albo Szeroką u wylotu ul. Szerokiej i Paulińska, u wylotu ul. Szewskiej. Po stronie południowej nad Wisłą znajdowały się bramy zachowane prócz jednej do dziś, a więc brama Mostowa, Łazienna i Żeglarska, od zachodu u wylotu ul. Kopernika brama Starotoruńska, od północy bramy Chelmińska i Prosta, od północnego wschodu — Katarzyńska, południo-wschodu — Jakóbska, wreszcie prowadząca do Zamku z Wielkich Garbar — brama Garbarska.

Rzeczka Mokra zasilala przy zastosowaniu jazu wodą swą fosy, któreimi otoczone było miasto z trzech stron.

Dużo ucierniały mury obronne w wojnach szwedzkich w wieku XVII, szczególnie jednak dało im się we znaki pięćdziesięcne oblężenie w roku 1703. Po kapitulacji miasta Szwedzi wysadzili w powietrze wszystkie bastiony, kilka wież (Koci Łeb i Koci Ogon) oraz rundle bramy Chelmińskiej i Starotoruńskiej.

Pozostały jednak bramy. Ocalały aż do czasów zaborczych i dopiero, gdy w r. 1820 Prusacy potężyli wznosić dokoła miasta dru-

bramę Szeroką zburzono wprawdzie już w roku 1834, Paulińska natomiast dotrwała do roku 1878.

Brama Chelmińska
zburzona w r. 1838.

Ostafiną / wielkich bram od strony „ładowej” była brama Chelmińska, zamykająca ulicę tej nazwy, w miejscu gdzie dzisiaj

wznosi się hotel Polonia. Zburzono ją już za nowszych czasów, bo niespełna pół wieku temu w roku 1838.

Tak to w ciągu lat pięćdziesięciu uległa zagładzie olbrzymia większość dawnych toruńskich murów obronnych z wieżami i bramami.

Uzasadniano burzenie ich koniecznością usprawnienia komunikacji, ułatwienia rozwoju miasta. A jednak z beceremonialności ówczesnych „burzymurków” pruskich wyciera chęć odarcia pięknego grodu nadwiślańskiego z patyny wieków i zupełny brak uczuciowych więzów z przeszłością miasta, rzekomo przecież „niemieckiego”.

Wystarczy przeciwstawić temu pieczołowitość, z jaką konserwuje się dziś każdy

kamień, by stwierdzić, że dopiero 16 stycznia 1920 zerwane więzy związał na nowo. A B

